

(szino)líra

torzósztár

államforma

néha az embernek létezése mélyére hatolni támad kedve ilyenkor házilag
fabrikált filozofikus hajlamait megeresztve eltűnődik vajon mi húzza egy-
be az ezer felé száguldó apró villanásokat benne és a bokros rímekből néha
kitörve kinek élesített körme kapar arcára váratlanul sebeket amikor lel-
kében már elrendeződött végleg a szeretet a külső rohamokat pedig sors-
ként megéli
mert talán a fatalista szellem gyengesége az mivel légszomját méri ám
mégis valahogy egybe
is tartja mikor zakatol körötte a pokol malma s kedélye a részletekben el-
merül mert valljuk be virtuális barátaim világmegváltó álmaink hiába le-
begnek legfelül elvont ideák melyek percek
fogaskerekeiben széttöredeznek és teljesen mindegy szituációja mohamed-
nek meg a hegynek
a zsinórmértékekbe belegabalyodunk amiként összekuszálódik az értelmi
és a vegetatív skála
s hiába vív benned némi álsággal persze a közösségi és az egyéni norma
adott pillanatban épp fontosabb füstölt sonkához a csípős torma mint a
szélhámosok által kikreált államforma mely az állandóság látszatát kelteni
hivatott ám jól tudod mikor belé kapaszkodnál már nincsen ott

államigazgatás

nem tudom kinél mi a trendi de ha nekem ügyintézésre kell menni már
előző éjjel dobálgatom az ágyon magamat és lázálomban apokaliptikus-
sá nőnek vad halomban a rég olvasott orosz regények könyökvédők poros
akták a fagyponthoz közelítő lassító lelemények és pecséteknek
tömeges hiánya gyomorgörcs mint egykor a nyugati határállomásoknál
amíg a rend gyanakvó öre stemplit nem nyom a némán remegőre és ke-

gyesen int jobb lesz odakint csak tessék minél előbb eltűnedezni persze a kép így csalóka hisz milyen sokan szeretnek temetésre menni állni lombos affektálással az orvosi váróban keresni elnyűtt irodaajtót hol van hosszú és fölösleges

locsogással a panaszt kiönteni melyben az ügyfél parány létének élményét fölleli valami kicsi értelmét is adva a kudarcnak e beidegződésekkel tántorogtam múltkor én is az államigazgatás címszó alatt összerakott falnak és kérdés nélkül dobtam szűk ablak mögé az előítéletet aztán bent egyszer csak egy elnyűzott arc feldereng mocsaras szemében szomorú tárnák uram tőlem a mosolyt várják s hirtelen rám szakadt az egzisztencialisták rabos törvénye míg eloldalogtam

államosít

úgy tűnik hiába küszködik itt az emberiség évezredek óta a társadalmi léttel igazán soha nem derült ki mi benne a despotikus kár s mi a humánus bevétel valahol a mamut fejének kőbaltás

kopácsolásától a politikai gengszterekre hangolt máig de a történelmi alagútban bölcsnek vélt királyok és főpapok maszatolása is homálylik míg csak bele nem szaladunk a demokratikusan

csattogó gijotinba amely az egyenlőség hőzöngése mögött azért eléggé vad minta a múlt többi tanulságáról már nem is beszélve hisz a bűvös legendáknak bennünk már rég nincs meg az éle akár morálisan szoktatni kívánna a jóra félig gyümölcsként mint a napestig potyogó óra-bóra

belül inkább a kételyt fokozza s a szánalmat milyen naivak isten kószáló báránykái mert némi töprengéssel elbukdácsolhat bárki a nagy rácsodálkozásra majdnem mindegy az hogy osztogat

vagy fosztogat a mindenkori hatalmi cápa kis összehordott motyóddal megtűr netán államosít röpke életében is megélve már e kint ahogy zubbonyosok másznak a padlásra majd ugyanők kenetteljesen cukros bácsira váltva brossura ízűen rád mosolyognak és ugyanez lesz a holnap